

idag eller imorgen, thi det skeer naturligtvis kun under forandrede Tidsomstændigheder og Forhold. Men naar man ikke aldeles vil bortkaste Historiens Vidnesbyrd, da siger jeg, det er muligt, ja maaskee rimeligt, hvis man med Genstidighed fra begge Sider skyder dette Spørgsmaals Afgjorelse hen til en Tid, der med en mere afgjorende Trang fordrer dets Afgjorelse, at det da vil skee, at det maaskee om 4, maaskee om 10 Aar, maaskee om længere, maaskee om endnu kortere Tid, vil blive Tilfældet, at Resolutionen af 1846 vil kunne opnaae en Indskyldelse, som dens Forfatter aldrig har tænkt sig, og som den i 1851 ikke fuldstændig kunde opnaae — ogsaa paa det private Fæstegodsjes Overgang til Selveiendom. Alle Protester, man nu nedlægger herimod, ville da virkelig ikke have Stort at betyde. Det er med Hensyn dertil, at jeg for mit Vedkommende, efterat den ærede Forsamling har forkastet det Mæglingsforslag, som blev stillet fra vor Side, ikke drifter mig til at stemme for Loven.

Finantsministeren: Forsaavidt den sidste ærede Taler blandt de forskjellige Beviser, han har søgt at vende til sin Fordeel, ogsaa har anført det som noget Liquidt, at Finantsferne skulde tabe ved nærværende Forslag, og trostet sig i denne Henseende med, at Finantsministerens Erklæring her gav Udslag til, at Finantsfernes Tilstand var saa blomstrende, at de kunde taale dette Tab, maa det være mig tilladt at gjenkalde i Erindringen, at det slet ikke forholder sig saaledes, at det efter Forslaget, som det foreligger, skulde være givet, at der vil være noget Tab for Finantsferne forbundet med denne Sags Afgjorelse, i Sammenligning med Resolutionen af 1 Juli 1846. Den calculatoriske Beregning, som blev fremfat ved Sagens første Behandling, angik det oprindelige Lovforslag, saaledes som det ved et af det høitærede Things Medlemmer blev indbragt her, men ingenlunde Lovudkastet i den Form, hvori det nu foreligger (Hør!). Jeg kan begribe, at man, naar man lægger den Vægt paa den historiske Gang i disse Forhold, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Afd. Valgfreds (Monrad) gjør, da stemmer imod den hele Lov fra Først til Sidst, uden

Hensyn til alle de Modificationer, den maatte kunne have faaet; men jeg troer ikke, at Fleertallet af Things Medlemmer vil være tilbøieligt til at læse Historien paa den Maade, som den ærede Rigsdagsmand (Hør!), og jeg troer virkelig ikke, at man i de Citater, der have fundet Sted, angaaende Anvendelsen af Resolutionen af 1 Juli 1846, vil være tilbøieligt til at see saa stor en Fare som den, han antydede (Hør!). Men jeg kan ikke nægte, at, naar man er tilbøieligt til at læse Historien paa den Maade, forekommer det mig heelt synderligt, at man ikke har læst den tidligere, navnlig ikke strax paa Sagens første Standpunkt erklæret, at man forstod Historien paa den Maade, og derfor vilde udlæde de Consequenter af nærværende Sag, som den ærede Rigsdagsmand nu er tilbøieligt til (Hør!). Jeg kan begribe, at man af den Grund stemmer imod Loven; men at man, fordi de saakaldte Mæglingsforslag, der skulde, som man har sagt, tage Braaden fra nærværende Forslag, ere blevne forkastede, vil stemme imod Loven, som man ellers i sin Heelhed har troet at være antagelig, det begriber jeg ikke (Hør!); thi af den Betydning have hine Mæglingsforslag dog ikke været. Jeg troer, at De Herrer, som nu mene, at man har borttaget den gængsige Modvægt mod fremtidige Anvendelser af Loven, engang vilde blive meget overraskede ved at finde, at netop de Forslag, hvorved de havde tilstøttet at tage Braaden bort fra Loven, vilde findes at ville have bragt en Braad ind i Loven, som vilde være bleven vendt imod dem selv (Hør!). De Herrer's Forslag kan have havt Meget for sig; jeg erkjender, at det er noget tvivlsomt — og Afstemningerne have ogsaa vist, at der var grundet Tvivl — om det Ene eller det Andet var rigtigt; men jeg troer, at med Hensyn til det almindelige Spørgsmaal, om Loven bør antages eller forkastes, kan det aldeles ikke komme i Betragtning. Statens forpædede Garantie, ved at faae $\frac{1}{2}$ pCt. amortiseret aarligt, er ifølge min Overbeviisning ikke af den Betydning, at man kan sige, at Statens Interesse er tilfredsat ved, at en saadan Amortisation er opgiven. Jeg kan heller ikke see, at der med Hensyn til de private Godseiere i mindste Maade skulde være